

## ΟΜΙΛΙΑ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΦΙΛΟΘΕΗΣ ΨΥΧΙΚΟΥ Κ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥ ΜΠΟΝΑΤΣΟΥ

Θα ήθελα να ξεκινήσω με κάποιες παραδοχές οι οποίες μας έχουν φέρει σήμερα εδώ. Το θέμα είναι γνωστό: είναι το καινούργιο Προεδρικό Διάταγμα που αφορά στον Νέο Οικοδομικό Κανονισμό. Πρώτα απ' όλα θα ήθελα να κάνω ξεκάθαρο ότι δεν είναι κανένας εξ ημών κατά της ανάπτυξης. Είμαστε υπέρ της ανάπτυξης αλλά αυτής που είναι βιώσιμη με σεβασμό στην φυσιογνωμία και τον χαρακτήρα των περιοχών μας.

Αν θα μπορούσαμε να κάνουμε εικόνα αυτό που έχουμε όλοι λίγο πολύ στις γειτονιές μας, το τι έχει γίνει τα προηγούμενα χρόνια με αφορμή τον ΝΟΚ που βγήκε στην πορεία αντισυνταγματικός. Θα δείτε οικόπεδα που φιλοξενούσαν μέσα μια μονοκατοικία και ξαφνικά μέσα σε ένα βράδυ σηκώθηκε αυτό το «κουτί» που είναι χτισμένο από άκρη σε άκρη, εκμεταλλευόμενος ο κατασκευαστής όλες τις ευνοϊκές διατάξεις που αφορούν στον ΝΟΚ. Κάτι τέτοιο φαντάζομαι δεν το θέλει κανένας.

Πάμε λοιπόν για τις τρεις βασικές παραδοχές. Λεκανοπέδιο Αττικής. Πώς ήταν αλήθεια πριν δεκαετίες; Πόσο κόσμο και πόσα αυτοκίνητα φιλοξενούσε; Την δεκαετία του 80 το κράτος μιλούσε για αποκέντρωση. Την πετύχαμε την αποκέντρωση? Δε νομίζω. Διότι τελικά κατέληξε όλη η χώρα να βρίσκεται σ αυτή την κουκίδα γης. Είναι κάτι το οποίο αντιμετωπίζουμε καθημερινά. Έρχονται δημότες στο γραφείο μου -και σε άλλους συναδέλφους- και παραπονιούνται για τον κυκλοφοριακό φόρτο, για το πόσο έχουν μεταλλαχθεί οι γειτονιές μας. Είναι λογικό γιατί αυτή η περιοχή ήταν σχεδιασμένη να φιλοξενήσει συγκεκριμένο αριθμό τόσο κατοίκων όσο και οχημάτων. Αυτή τη στιγμή απ άκρη σ άκρη η Αθήνα και οι ευρύτερες προαστιακές περιοχές όπως είναι η δική μας ασφυκτιούν. Και ψάχνουν για λύσεις. Και αντί να κοιτάξουμε να βρούμε τις λύσεις αυτές, έρχεται ο ΝΟΚ ταφόπλακα, αυτό το έγκλημα το οποίο συντελείται στην περιοχή.

Καταλαβαίνω ότι στο παρελθόν περιοχές οι οποίες είχαν έναν συγκεκριμένο και αυστηρά συνοικιακό χαρακτήρα όπως ήταν το Νέο Ψυχικό, είχαν μικρές μονοκατοικίες που στέγαζαν μια οικογένεια. Στην πάροδο των χρόνων η

οικογένεια έκανε παιδιά -εκείνη την εποχή οι Έλληνες γεννούσαμε- τα οποία είχαν ανάγκη να βρουν μια στέγη. Καταλαβαίνω σε έναν βαθμό τις υποχωρήσεις που έκαναν εκείνη την εποχή οι Δήμοι, επιτρέποντας έναν συντελεστή δόμησης. Αλλά όλα έχουν ένα όριο. Και αυτή τη στιγμή αισθάνομαι -και το αισθανόμαστε όλοι- ότι αυτό το όριο έχει ξεπεραστεί.

Δεύτερη παραδοχή: Διαχρονικά -και δεν υπάρχει καμμία αντιπολιτευτική διάθεση απέναντι σε καμμία κυβέρνηση- σε όλα τα χρόνια που ασχολούμαι με την αυτοδιοίκηση από το 2002, υπάρχει ο ίδιος καημός, το ίδιο μαράζι, το ίδιο πρόβλημα, με όλους τους δημάρχους που έχουν περάσει. Η υποστελέχωση, οι χρηματοδοτήσεις που δεν έρχονται, τα προβλήματα τα οποία είναι πολλά στους ΟΤΑ και από την άλλη οι αποφάσεις που λαμβάνονται θα τολμήσω να πω σε πολλές περιπτώσεις ερήμην των Δήμων. Μια πρόσφατη είναι αυτή του ΝΟΚ, μια άλλη είναι αυτή της μεταφοράς των υπηρεσιών Δόμησης από τους Δήμους στην εταιρεία Κτηματολόγιο ΑΕ απόφαση με την οποία θεωρώ πως και η ΚΕΔΕ ήταν αντίθετη αλλά και όλοι οι Δήμοι. Το κράτος, αντί να στέκεται δίπλα στους Δήμους -που αποτελούν την πρώτη επαφή του πολίτη με το κράτος- αντί να μας παρέχει τη δύναμη και τα απαραίτητα εργαλεία και τον λόγο να μπορούμε εμείς να διαμορφώνουμε τα θέλω και τα πρέπει των περιοχών μας, το έχουμε μόνιμα απέναντι μας.

Ποια είναι η δύναμη των Δήμων? Η δύναμη είναι τεράστια και το έχουμε πει πολλάκις και σε συνεδριάσεις της ΚΕΔΕ. Εχουμε όλη τη δύναμη και όλο το δίκιο με το μέρος μας. Και αυτό γιατί και οι κοινωνίες στέκονται στο πλευρό των Δήμων, αναγνωρίζοντας τα προβλήματα που υπάρχουν στην καθημερινότητά τους, στις γειτονιές μας, στις περιοχές μας.

Πάμε και στην τελευταία παραδοχή που όμως έχει θετικό πρόσημο: οποτεδήποτε οι Δήμοι πίεσαν και διεκδίκησαν μαζί με φορείς και συλλογικότητες, κέρδισαν. Και αυτό αποδεικνύεται περίτρανα. Χθες στο Νέο Ψυχικό γιορτάζαμε τα 70 χρόνια του Μορφωτικού Εξοραϊστικού Ομίλου όπου μεταξύ άλλων παρουσιάστηκε το επίτευγμα της εποχής στο οποίο έπαιξε πολύ βασικό ρόλο ο τότε Δήμος Νέου Ψυχικού αλλά και ο συγκεκριμένος Όμιλος, που αφορούσε στην αντισυνταγματικότητα της μεταφοράς συντελεστή δόμησης. Μέχρι εκείνη τη στιγμή κάποιοι νόμιζαν

ότι είναι κάτι το αξεπέραστο. Μέχρι που οι Δήμοι μαζί με τους φορείς έγιναν ένα, έτρεξαν, κυνήγησαν, διεκδίκησαν και κέρδισαν. Αν θυμάμαι καλά ήταν το 1993.

Παρόμοιες επιτυχίες έχει να παρουσιάσει η περιοχή μας σε δύο περιπτώσεις. Η μια ήταν η δημιουργία συγκεκριμένων κόμβων στον άξονα της Κηφισίας παραμονές των Ολυμπιακών Αγώνων, όπου με συλλογική προσπάθεια του Δήμου Χαλανδρίου, του Δήμου Φιλοθέης, του Δήμου Ψυχικού και του Δήμου Νέου Ψυχικού, άλλαξαν τα δεδομένα. Η άλλη περίπτωση είναι η τροπολογία της Μεγάλης Τρίτης, η οποία μετά από πιέσεις του Δήμου Φιλοθέης - Ψυχικού αλλά και του Δήμου Κηφισιάς, εξαιρέθηκαν η Εκάλη, το Ψυχικό και η Φιλοθέη από συγκεκριμένες διατάξεις του ΝΟΚ. Φυσικά αυτό μπορεί να ακούγεται σημειακό αλλά δίνει και αυτό με τον τρόπο του μια ελπίδα.

Θα ήθελα να κλείσω λέγοντας, ότι έχουμε όλη τη δύναμη, όλο το δίκιο και όλους εσάς με το μέρος μας ώστε να μπορέσουμε να εξασφαλίσουμε την ποιότητα ζωής στις περιοχές μας και να καταφέρουμε να κρατήσουμε τον χαρακτήρα τους, να διατηρήσουμε τις περιοχές μας πόλεις που αξίζει να ζεις και αυτό το οφείλουμε και το χρωστάμε τόσο σε εμάς όσο στα παιδιά μας και στις επόμενες γενιές. Είναι στο χέρι μας να μπορέσουμε συλλογικά τόσο οι Δήμοι όσο και οι φορείς που θα συμμετέχουν, να κερδίσουμε άλλον ένα αγώνα ενάντια στην τσιμεντοποίηση του λεκανοπεδίου Αττικής.

### ΕΠΙΛΟΓΟΣ-ΔΕΥΤΕΡΟΛΟΓΙΑ

Ο Δήμος Φιλοθέης - Ψυχικού αλλά θεωρώ και όλοι οι συνάδελφοι που στηρίζουν την σημερινή πρωτοβουλία, θα προσφύγουμε κατά του Προεδρικού Διατάγματος. Η προθεσμία είναι μέχρι 10 Ιανουαρίου. Η προσφυγή είναι μονόδρομος και το μόνο μέσο στην παρούσα φάση διαθέτουμε. Θα εξαντλήσουμε κάθε δυνατότητα που μας παρέχει ο νόμος και φυσικά προσωπικά ως Δήμαρχος -και θεωρώ ότι όλο το Δημοτικό Συμβούλιο του Δήμου μας θα συμφωνήσει- υιοθετώ την πρόταση του συναδέλφου Δημάρχου Αλίμου κ. Κονδύλη για αγωγή κατά του Ελληνικού Δημοσίου.

